

voldgiftsordning, som kunne stå rede i god tid inden overenskomstforhandlinger fandt sted. Gennem alle årene havde man dog altid stærkt understreget ønsket om, at der gaves *arbejdsmarkedets parter enhver mulighed for at tale sig til rette* om deres forhold. Muligheden for at udsætte konflikter i indtil 4 uger ville give yderligere tid for parterne og forligsmanden til at finde vej til forebyggelse af konflikt, forinden sagen efterhånden måtte blive løftet op i det politiske plan.

Uden for ordførernes kreds gav *N. Chr. Christensen* (V) udtryk for, at lovgivningsmagten nu måtte tage *pressens forhold* op til behandling, idet det havde vist sig at være umuligt at løse problemet på anden måde. Han understregede, at spørgsmålet var så betydningsfuldt, at det ikke lod sig afvise, idet det drejede sig om ytringsfriheden, som var en demokratisk grundlovsmæssig ret.

I den af udvalget afgivne *betænkning* siges det bl. a.:

„Under udvalgsarbejdet er specielt spørgsmålet om *dagspressens stilling* under arbejdskonflikter blevet drøftet. Arbejds- og boligministeren har over for udvalget erklæret, at han ikke finder, at der er et aktuelt behov for at træffe særlige lovgivningsforanstaltninger på dette område, men har — under henvisning til de under lovforslagets 1. behandling fremkomne udtalelser — erklæret sig villig til at henvise spørgsmålet om dagspressens stilling under arbejdskonflikter til fornyet overvejelse i arbejdsretskommissionen.

Et af venstres og det konservative folkepartis medlemmer i udvalget fremsat ønske om, at ministeren samtidig opfordrer arbejdsretskommissionen til inden 1. februar 1958 at fremkomme med indstilling vedrørende dette spørgsmål, har ministeren af praktiske grunde ikke ment at kunne imødekomme.“

Udvalgets *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og Danmarks retsforbunds medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til *vedtagelse* med en enkelt, af arbejds- og boligministeren foreslået ændring af tydeliggørende karakter.

Et *mindretal* i udvalget (venstres og det konservative folkepartis medlemmer) udtalte i betænkningen bl. a., at det med henblik på at søge *livsvigtige samfundsfunktioner* unddraget eventuelle fremtidige arbejdskonflikter havde søgt at opnå forhandling med flertalspartierne, herunder specielt det radikale venstre og i denne forbindelse tilbudt forhandling om løsning ved *voldgift*. Dette tilbud var blevet afvist også af det radikale venstre, der herved havde umuliggjort, at der skabtes det nødvendige værn for samfundets livsvigtige interesser.

Mindretallet stillede *ændringsforslag* til § 4, stk. 5, hvorefter forligsmanden, når han skønnede at den dér omhandlede situation forelå, skulle afgive en redegørelse til statsministeren, indeholdende en karakteristik af overenskomstsituationen med angivelse af hovedstridspunkterne. *Statsministeren* kunne da kræve af vedkommende